

L. C. Larsen: I Prisereglementet er det bestemt, hvorledes der skal gaaes frem med Byttet. Men der kan jo være Spørgsmaal, om Commissionerne, hvis Sammensætning jeg ikke erindrer, ere tilstrækkelige. I saa Fald kunde vistnok Ministeren anordne en extraordinair Commission dertil. Det er idetmindste en Myndighed, som jeg ikke veed, nogenstunde er bleven bestridt. Regjeringen har jo nedsat extraordinaire Commissioner i de Tilfælde, hvor den har antaget, at de ordinaire Domstole ikke være tilstrækkelige til at paakjende Sagerne. Det er Noget, der siden Grundlovens Givelse ofte er bleven benyttet i criminelle Sager af Betydning, og jeg antager derfor, at det er en ubestridelig Ret for Regjeringen at anordne sige Commissioner til Paakjendelse af vidvillige og forvirkede Retssager.

Krigsministeren: Jeg skal dertil sige, at det jo vistnok er en af de Betænkkeligheder, som er bleven nævnt ved denne Sag, at man ikke veed, om det Ufsald, som flere af de Bytteberettigede have gjort paa den Sum, der kunde tilkomme dem, er sket til Fordeel for Invaliderne eller til Fordeel for Invalidbefondet, da de Udtryk, hvormed disse Forordninger ere blevne cederede, ikke altid ere saa correcte, at man kan have nogen afgjort Mening om, hvad der har været Hensigten; men det har været Ministeriets Formening, at naar man kom til Fordelingen, saa vilde man, som af et andet æret Medlem er udtalt, komme til en nærmere Overveelse og derved komme til et bestemt og sikkert Resultat. Jeg troer ogsaa, at denne Fremgangsmaade maa være tilstrækkelig under de nærværende Forhold, og jeg skal gjentage, at det vilde være uheldigt, hvis denne Sag, der nu har henstaaet saalænge, igjen skulde udsættes paa ubestemt Tid.

Tscherning: Troer den ærede Minister ikke, at den vilde blive hurtigere afgjort ved at gaae den Bei, som Udvalget foreslaaer? Mig forekommer det at være den hurtigste Bei, der kan betrædes; thi fordi Ministeren her faaer Penge bevilget, ere derfor ikke alle de forskjellige Spørgsmaal løste, som maa løses,

førend Sagen kan komme til Afgjørelse, og som dog tilsidst rimeligvis kun vilde kunne løses ad Lovgivningens Bei. Naar nu altsaa Ministeren strax gaaer denne Bei og indbringer et Lovforslag derom, saa vil Alting paa engang være afgjort i begge Retninger. Pengene vilde være indrømmede; thi de kunne indrømmes ved en Lov og vilde blive det; og Afgjørelsesmaaden er tillige given. Det er vistnok den hurtigste Bei. Dersom Udvalget havde troet, at det at bevilge Summen kunde føre til Maalet paa den hurtigste Maade, saa troer jeg, at Udvalget havde bevilget Summen; men det er for at komme til Afgjørelsen paa en hurtigere og klarere Maade, at man har troet at maatte gaae den nu foreslaaede Bei.

Krigsministeren: Jeg maa dog henvise til de lovfærdige Medlemmer her i Forsamlingen, om det ikke vilde være forbundet med næsten uovervindelige Vanskeligheder under en Lovs Forrifter at indbefatte de forskjellige Betingelser, som ere blevne stillede af de Vedkommende med Hensyn til de Penge, de have renonceret paa. Jeg troer, at det er et Spørgsmaal, som hurtigst og bedst finder sin Afgjørelse ved en Commission, hvilket jeg tidligere har bemærket.

Uagaard: Ja, dersom det forholder sig saaledes, som den ærede Rigsdagmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har bemærket, at de dertil Berettigede have bestemt, at deres Andeel i Byttet skal tilhøre Invaliderne, saa forstaaer jeg aldeles ikke, at man kan sige: Det skal afgjøres ved Lov og ad Lovgivningsveien, hvorledes dette Bytte skal anvendes, thi derom ere vi jo aabenbart aldeles uberettigede til at afgjøre Noget. Dersom det derfor er saa, at Invaliderne ere blevne skændede de Bytteberettigedes Andeel af Byttet, saa kunne vi ikke ved nogen Lov gjøre Forandring deri. Det er ligesom et Retsspørgsmaal, som maa afgjøres ad retlig Bei, og altsaa forekommer det mig ogsaa, at den naturlige Maade er den, som den høitærede Krigsminister har foreslaaet, nemlig at en Commission kommer til at ordne disse Forhold.